

При сѣ това, то било всѣкога любезно, непрѣкъснато си работѣло въ *кухнята* и само отъ врѣме на врѣме се затваряло въ стаята, за да си поплаче за многото неправди, които търпѣло отъ майка и сестра. Ала веднага слѣдъ това то ставало пакъ весело и си казвало: „Нѣма защо да се грижа, милостивия Богъ ще ми помогне“. Прилежно се залавяло то за работа и всичко направѣло намѣсто и чисто. Но на майка си то не можло да угоди.

2.

Единъ день *мащехата* ѝ казала: „Марию, азъ немога вече да те търпя въ кѣщата си. Ти работишъ малко, а ядешъ много. Майка ти не е оставила никакво наслѣдство, баща ти сѣщо.

Всичко е мое, а азъ не мога и не желая да те храня по-вече. Затова ти трѣбва да се условишъ нѣкъдѣ за слугиня“. Слѣдъ нѣколко дена майката замѣси отъ пепелъ и млѣко една питка, напълни една стовничка съ вода, даде ѝ на бѣдната Мария и я изпѣди отъ кѣщата си.

Мария била много наскърбена отъ тази постѣпка, ала пакъ смѣло крачала напредъ прѣзъ полета и ливади, като си мислѣла: „Сѣ ще се намѣри нѣкой да ме прибере за слугиня . . . И, може би, чуждитѣ сѣ по-добри отъ мащехата майка“.

По едно врѣме, като поогладнѣла, седнала на трѣвата, извадила пепелената питка, и слѣдъ като срѣбнала малко ~~водица~~ отъ стовничката, почнала да яде. Наоколо ѝ захвъркали много птиченца, които си клѣвнали отъ питката ѝ, а тя наливала вода въ шепата си и така имъ поднасяла да пиятъ.